

Tekst: Jan Volwerk

Klein Cromstrijen heet het in de bossen bij Brasschaat versholen onderkomen van Marguerite Vlieland. „Ik heb zo’n geweldige jeugd gehad”, verklaart de op het landgoed Ambachtsheerlijkheid in Numansdorp geboren schrijfster.

Numansdorp voor altijd in het hart

Spinnende Bengeltjes

Het nieuwste boekje van Marguerite Vlieland, ‘Spinnende Bengeltjes’, is vanaf deze week verkrijgbaar bij boekhandel Edel in Numansdorp. Bestellen van dit of één van de andere boekjes ‘Anorexia de Baas’, ‘Ik heb een Sleutel’ en ‘Wonderen op Pootjes’ is eveneens mogelijk. Meer informatie is verkrijgbaar bij Marguerite Vlieland: 0032-36332971 of via www.rietkat.be

Marguerite in haar werkkamer met twee van haar poezen. „Mijn poezen zijn mijn kindjes, mijn honden mijn maatjes.”

Marguerite had in haar jeugd geen tientallen vriendinnen. Thuis had zij haar beesten. Vader (boven) en moeder Vlieland (links), die door Marguerite tot hun dood verzorgd werden.

jaren aan anorexia nervosa. „Toen ik achttien was, was ik een gezonde Hollandse meid van zo’n 85 kilogram. Op chique feesten, waar ik steeds moest opdraven, werd me ingefluisterd dat ik te dik was. Vanaf dat moment ging het snel bergafwaarts. Bijna dertig jaar later, op de sterf-

dag van mijn vader, woog ik nog 45 kilogram. Toen was mijn probleem ook niet meer voor mijn omgeving te verbergen. De dikke truien hielpen niet meer.”

Haar katten en een stemmetje ‘van boven’ hebben Marguerite er bovenop geholpen. „Ik besefte dat, als ik dood zou gaan, er best voor mijn inmiddels zieke moeder gezorgd zou worden, maar niet voor mijn katten. Voor hen ben ik de strijd aangegaan en heb ik die uiteindelijk ook gewonnen.”

De vader van haar diëtiste, schrijver en leraar Rudi Commeren, haalde Marguerite over om haar ervaringen op papier te zetten. „Om andere anorexia nervosa-patiënten te helpen.” Met zijn hulp verschenen er twee boekjes. Het ervaringsverhaal van Marguerite ‘Anorexia de Baas’ en een werkboek voor anorexia-patiënten ‘Ik heb een sleutel’.

Omdat haar katten voor haar alles zijn, volgden daarna de twee speciale kattenboeken, inclusief aangrijpende verhalen uit haar leven. Het grootste gedeelte van de inkomsten komt weer ten goede aan allerlei verenigingen en stichtingen die zich bezighouden met het welzijn van dit huisdier. „Ik voel me zelf alleen maar goed als ik wat voor andere mensen of dieren kan betekenen.” En dat kan ze nog steeds. Met haar zes poezenkindjes en twee hondenvriendjes is Marguerite Vlieland daarom helemaal happy.

op het landbouwbedrijf Ambachtsheerlijkheid Cromstrijen, in die tijd één van de grootste landbouwbedrijven van Nederland. In zijn hart was papa meer militair, maar de familie had van hem geëist om het rentmeesterschap op zich te nemen. De Ambachtsheerlijkheid was een heerlijke plek om op te groeien. 1800 hectare om te spelen, te wandelen en met de dieren avonturen te beleven. Is er een mooiere jeugd te bedenken voor een jong meisje? Mijn moeder, een Brusselse, wilde een dame van mij maken. Maar dat lukte niet. Ik was een halve jongen en wilde het liefst buiten zijn. Dikke rubberen laarzen aan en door

de modder baggeren. Dan voelde ik me in mijn element.” De polder had in de oorlog

onder water gestaan. „Met gips werd het zout uit de grond gehaald zodat er weer gewassen geteeld konden worden. Zes jaar later kwam de watersnood en waren we terug bij af. Alleen het door mijn opa Jan in de negentiende eeuw gebouwde Witte Huis was nog watervrij. Dat deed toen dienst als noodkantoor en als -hospitaal. Op een dag zagen we ineens het gezicht van een vrouw voor het raam. Ze stond echt naar binnen te gluren. ‘Wat moet dat mens nou van ons’, riep onze boekhouder De Kluiver. Bleek het koningin Juliana te zijn, die ons een hart onder de riem wilde steken.”

De jonge Marguerite ging naar de dorpsschool in Numansdorp. „Maar spelen met de meisjes van het dorp mocht ik niet. Vanwege het standsverschil. Dat is in deze tijd niet meer te begrijpen, maar toen heel gewoon. ‘Kindje, vriendjes in huis, dat is niet praktisch. Dat kan voor moeilijkheden zorgen in het bedrijf’, kreeg ik te horen van mijn strenge maar rechtvaardige vader. Ik mocht één vriendinnetje hebben, Inkie Notenboom. Maar bij haar thuis spelen mocht niet, dat mocht alleen op de Ambachtsheerlijkheid. We zijn nog steeds vrienden. Ze woont in Australië

en we mailen nog elke week met elkaar.”

„Thuis miste ik de vriendinnen om me heen overigens helemaal niet. Ik had mijn beesten. Een pony, schapen en honden. Dat waren mijn makkers. Als vierjarige mocht ik alleen naar buiten als onze hond, een gele labrador, bij me was. Mijn vader wist dat, als ik in het water zou vallen, hij mij eruit zou halen. Kerstavond bracht ik bij de beesten in de stal door. Ik nam dan altijd een berg eten mee. Maar op school vond ik het vervelend als ik niet mee mocht doen met spelletjes. Ik werd ook gepest omdat ik anders was. Ik had immers een kinderjuffrouw en werd met de auto naar school gebracht.”

Marguerite mocht van haar ouders ook niet in de keuken komen. „Dat hoorde ook niet. Maar ik deed het stiekem toch. Het was de gezelligste plek van het huis. De room was des te zouter als ik de keuken kon binnensluipen, vooral tijdens de koffiepauze van het personeel. Chocolaatjes en koekjes smokkelen, de werkmensen afluisteren, poetsen bakken. Een grote zaligheid. Schatten van mensen, die oprecht aandacht hadden voor mij. Ook buiten trok ik op met de mensen die op het land werkten, ik hielp altijd mee.”

Na de basisschool brak voor Marguerite een moeilijke tijd aan.

„Vooral op de hbs in Rotterdam was ik diep ongelukkig. Ik woonde daar bij een familie in huis. Ze probeerden me te begrijpen, maar ik voelde me een dorpsmeisje zonder haar dieren. Als ik na een weekendje Numansdorp weer mijn koffers moest pakken, huilde ik tranen met tuiten.”

Marguerite maakte de hbs niet af. „Mijn ouders wilden dat ik mijn talen goed leerde en ik werd naar een kostschool in Zwitserland gestuurd. Daarna wilde ik toch de hbs nog afmaken. Ik wilde immers dierenarts worden. Maar het werd eerst nog een jaar Frankrijk en daarna Schoevers. Een avondstudie om mijn hbs-diploma te halen viel daarna ook in het water. Mijn vader, die al hartproblemen had, kreeg in 1971 een ernstig infarct. Hij was alles voor me, we waren gezwooren kameraden en hij had mij toen nodig. Zuid-Frankrijk was vanwege het klimaat de beste plek voor hem om op te knappen, dus ging ik met mijn ouders naar Zuid-West Frankrijk.

Werken op de Ambachtsheerlijkheid in vroeger tijden.

Boeken Marguerite Vlieland vol met jeugdhervindingen